

77 - 485β

1788. Παρὰ τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης ἔχορηγήθη διαζύγιον τὴν 14 Ἰουνίου πρὸς γυναῖκα, ἡς ὁ σύζυγος ἀπὸ ὅκτὼ ἑτῶν ἦτο ἀφαντος, στρατευθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη διὰ μαρτύρων, ὅτι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οὐδεμίαν ἔδωσεν εἰδῆσιν,
ἐν 275β, ἀριθ. 92.

78 - 493α

1790. Ἀπόφασις τοῦ κριτηρίου Σύρου ἀπὸ 13 Νοεμβρίου,
ἐν 110β, σ. 403 - 404.

Κρίνεται τὸ προβαλλόμενον δικαίωμα προτιμήσεως παρὰ τίνος συγγενοῦς τοῦ πωλητοῦ, δι' ἐκποιηθὲν παρ' αὐτοῦ ἀκίνητον. Προκύπτει ὅτι ἡ πώλησις ἀκινήτου δὲν ἦτο ἀκυρος, ἀλλὰ διαρρηκτή. Ἐπίσης, ὅτι «...ἐπιάσαμε τὸ καπίτουλο ὅπου ἔχομε ἐκ παλαιόθες, διὰ δλη τὴν Κοινότη, περὶ ἀπάρω εἰς αὐτὴ τὴν διαφορὰ τῶν ξενιτεμέρων, ποὺ λείπουντε ἀπὸ τὸν τόπο, τὸ τί λογῆς ἀκολουθᾶ νὰ ἔχουντε τὴν προσσιμιά τωνε. Πόσον καιρόντε καὶ ποιοὶ νὰ ἔχουντε τὴν κοάτηξι νὰ τοὺς ἀβιζάρουν. Τὸ δποῖο μας καπίτουλο ξεδιαλύζει καὶ λέγει, πὼς δντας πουληθῆ κανέρα πρᾶγμα ἀκίνητο, οἱ ξενιτεμέροι νὰ ἔχουντε ἔνα χρόνο διορία, περὶ νὰ τῶν μηροῦντε, νὰ τὸ μαθαίρουντε. Καὶ τὸ δμοιο καπίτουλο ξεδιαλύντε καὶ χρεώντε, ὅτι οἱ δικοὶ τοῦ πουλημέρου πρᾶγματος νὰ ἔχουντι χρέος νά τωνε μηροῦντε, ἀφοῦ πουληθῆ τὸ πρᾶγμα, ώς ἔνα χρόνο. Καὶ περάσοντας ὁ χρόνος, ἢ τωνε μηρύσαντε ἢ δέν τωνε μηρύσαντε, νὰ μὴν ἔχουντε πλέο καμμιὰ πρετεντζιόντε τῆς προσσιμιάς καὶ τὸ πρᾶγμα νὰ εἴναι καλὰ πουλημέρο, ἀπάρω στὸν ἀγοραστή...».

79 - 494α

1791. Ἀπόφασις ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου Προεστώτων τῆς νήσου Σύρου, ἐπέχουσα θέσιν ἐρμηνευτικῆς πράξεως ἐθίμων, ἐπὶ τοῦ θέματος ὀφειλῶν ὑπ' ἐνέγυρον,
ἐν 110β, σ. 404 - 405.

«Διὰ ταῦ παρόντος μας φανεροῦ γραμμάτου δίγομε ἄσφαλτη μαρτυρία διὰ ὅλους ἐκείνους τῶν ὅποίων ἀγγίζει ἢ καὶ ὅπου ἡμπορεῖ νὰ τῶν ἀκολουθήσῃ καὶ λέμεν, ὅτι εἰς ὅλους ἐκείνους ὅπου τῶνε ἀκολούθησεν χρέος, μὲ τὸ νὰ ἐδάνεισαν ἄσπρα μὲ δμολογίες καὶ μὴν ἔχοντας νὰ πλερώσουν τὸ χρέος τῶνε, ἐγινούνταρε κονδαμᾶς μὲ ράτα (= διανομὴ ἐντὸς προθεσμίας) εἰς ὅλο τῶνε τὸ στάμπιλε καὶ μόμπιλε καὶ τὸ ἐπαίροντε ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου τῶν εἴχασι δαρείσει

μὲ ὄμολογίες καὶ νιτερέσσο διάφορον, ὁ καθ' ἕνας κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῆς ὄμολογίας του καὶ καθὼς ἥθελε τὸν ἄγγιζει ἀπάνω στὴν ράτα ὅπου ἥθελεν γίνει. Ἐμὴ ξεδιαλύζομε πώς ὅντας ἥθελε τύχει καὶ ἐκεῖνος ὁ ντεμπιτάρης (= ὁ φειλέτης) τοῦ ὅποίου τὸ στάμπιλε καὶ μόμπιλε ἐγινούντανε κονδαμᾶς ἀπάνω στὶς ὄμολογίες ὅπου ἔχοντα, ἥθελεν τύχει, λέμεν, αὐτὸς νὰ ἔχῃ καὶ νὰ βαστᾶ στὸ χέρι του ἔναν ἀμαράτι (ἐν προκειμένῳ, ὅχι ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην, ἀλλ' ἀπόδειξιν τοῦ δανείου), μίαν θύμησιν, ὅπου νὰ τοῦνται δοσμένη δίχως νιτερέσσο διάφορον, αὐτὸς ἔχει νὰ βιαίνῃ (= βγαίνῃ) λίμπερο, τὸ πρῶτο καὶ γερό, δσον εἶναι, ἀπὸ ὅλο του τὸ στάμπιλε καὶ μόμπιλε, δίχως νὰ τοῦ ἀκολουθήσῃ ράτα, ώς καθὼς ἐδῶ στὸ νησί μας ἀκόμα δὲν ἐστάθηκε, μήτε ἔγινε, εἰς ἀσπρα ὅπου δὲν ἐδαρείστησαν μὲ νιτερέσσο διάφορον καὶ ἥτοντε γιὰ ἀμαράτι ἢ κομεσπιόνα δὲν τῶντε ἀκολουθοῦσαν ράτα. Τοῦτο ἀποφασίζομε καὶ δίδομε τὸ παρὸν γραμμένο εἰς διαφέροντεψιν εἰς τὸν κάθε ἔναν ὅπου θέλει τύχει...».

80 - 494β

1791. Ἀπόφασις Ἐπιτρόπων καὶ Προεστώτων τῆς Κοινότητος Σύρου, ἀπὸ 15 Ἰουλίου, προσδιορίζουσα τὴν ἔκτασιν τῆς ἔξουσίας τῶν Ἐπισκόπων πρὸς ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, ἐν 110β, σ. 406 - 407.

«...ἡ γνώμη καὶ τὸ τέλος τόσον τῶν προλεγομέρων προγόνων μας δσον καὶ ἡ ἐδική μας, κατὰ τὸ παρόν, ἐστάθη πάντα νὰ διορίσωμεν διὰ μερικὸν καὶ μόνον κοιτὴ τὸν ἐκλαμπρότατο Ἐπίσκοπο τοῦ Νησιοῦ μας, ὁ δποῖος νὰ ἐξετάζῃ, νὰ κοίνη καὶ νὰ ἀποφασίζῃ δτι διαλαμβάνοντι τὰ ἵδια τὰ τεσταμέντα καὶ προιχοχάρτια κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ συνήθεια τοῦ τόπου μας καὶ ἐτοῦτο μὲ τέλος νὰ μὴν τρέξουσι ζημιὲς καὶ ἔξοδες ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ὅπου ἐγκαλιοῦνται, ώς καθὼς ἐτύχαινε, ἀν ἔνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη ἐμποροῦσε νὰ συντρέξῃ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο μας, εἰς ἄλλους κοιτάδες... Καὶ δποιαν ἀλλη ἀπόφασις θέλει ενδεθῆ, ἡ δποία νὰ εἶναι μάλιστα ἐγαντία εἰς τὰ συνήθεια καὶ καπίτουνλα τοῦ τόπου μας, κατὰ τὰ δποῖα ἐκοίνασι ώς τώρα οἱ ... Ἐπίσκοποι, ἀπάνω εἰς κοσμικὲς ὑποθέσεις, ώς ἄγωθεν, νὰ γροικένται τοῦλα καὶ ἀνωφέλεστη καὶ ωσὰν νὰ μὴν ἥτο δοσμένη...».

81 - 526β

1796. Συνεταιρικὸν δύο ἱατρῶν ἐν Λάρνακῃ Κύπρου, δεκαετοῦς διαρκείας, περὶ διανομῆς ἐξ ἵσου τῶν ἀμοιβῶν των, ώς καὶ τῶν δαπανῶν διὰ φάρμακα,
ἐν Κυπ. Χρ. 7 (1930), σ. 231 - 232.

